

מסורת הש"ס

(א) [מנחות יא., ב] זבחים
 כה., ג) זבחים לב., ד) [שם],
 ה) [לקמן ט: זבחים כה.
 ע"ש], ו) חגיגה כג: פסחים
 יט. עדיות פ"ח מ"א, ז) [ז"ל
 הקולות], ח) [בכל רש"ש],

תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַכֹּהֵן הַמִּשִּׁיחַ
מִדָּם הַפָּר וַיְהִיבֵא אֹתוֹ אֶל
אֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּקְרָא ה'
2. וַיִּתֵּן הַכֹּהֵן מִן הַדָּם עַל
קִרְוַת מוֹזָב קִטְרֵת הַסַּמִּים
לִפְנֵי יי אֲשֶׁר בְּאֹהֶל מוֹעֵד
וְאֵת כָּל דָּם הַפָּר יִשְׁפֹךְ אֶל
יִסּוּד מוֹזָב הָעֵלָה אֲשֶׁר
פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

וַיִּקְרָא ד' 3. וְלָקַח מֵלֵא הַמִּזְבֵּחַ
גָּזְלִי אִשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ
מִלִּפְנֵי יי וּמֵלֵא חֲנִינֵי קִטְרֹת
סַמִּים דְּרָקָה וְהִבִּיא מִבֵּית
לַפָּרֶכֶת: וַיִּקְרָא טז יב
4 וְהִבִּיֶּאֱהָ אֶל בְּנֵי אֶהֱרֹן
הַכֹּהֲנִים וְקִמֹּץ מִשֶּׁם מֵלֵא
קִמְצוּ מִסֵּלֶתָהּ וּמִשְׁמֶנָּה עַל
כָּל לִבְנֹתָהּ וְהִקְטִיר בַּבֹּחֶן
אֶת אֲזֹרֹתָהּ הַמִּזְבֵּחַ
אֲשֶׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] רש"י ד"ה והכא נמי
 מהניא מחשבה וכו' לאיתי
 הבא בחפניו. נ"ב עי' רש"א
 וס"י:

תום' ישנים

[illegible]

וּדְבָקִים לְקוֹמָן דְּרֹפְנִיה דְּמֵנָא. קִי"ל בְּמַסַּכְתָּ מַנְחוֹת (דף טו.)
שֶׁהַקּוֹמָן טַעֲמוֹ מֵתָן כְּלֵי וְקוֹמָן מִתּוֹךְ כְּלֵי זֶה וּמִקְדָּשׁוֹ לְתוֹךְ כְּלֵי אֲחֵר
וְחָס לָנוּ נִתְּנוּ שְׂבִילֵיו וְנִתְּנוּ דְּרֹפְנֵיו וְדִבְקוֹ מֵהוּ: טַעֲמוֹפּוֹ. לְשׁוֹן דָּבָר
אֶחָד צְבִיבָה מֵעַתָּה כִּמוֹ עַל הַלְטָפֵת אֲטַפּוֹךְ (אֲבוֹת פ"ב מִשְׁנָה ו'): נִשְׁפָּךְ
הַדָּם עַל הָרֶפֶס, וְלֹא נִתְקַבַּל כְּבָלִי:

מן הדלי כו'. משנה היא לעצמה

[illegible]

שָׁאוּ הִיא מֵאֶחָת עֶשְׂרֵה מַעֲלוֹת שְׁנֵאֲמָרוּ
בְּחֹמֶר בָּקֶשׁ (מִגִּיגָה דף כ:) שֶׁהֵלִי
מִנְחָרָף כֹּל מֵה שְׁתּוּבוֹ לֵהִיט כֹּאֲלוֹ
גִּנְגַּע זְכוּלוֹ: קס"ד מִדְּפִסִּיל עֲטוֹל
וְיוֹס. אֲלֵמָה קִישָׁה הִכְלִי קְדוּשָׁת
הַדּוֹקָן הַפּוֹלָה נָמִי לִינִה וְיִכּוּן דְּפִסְלָה
לִינִה פִסְלָה נָמִי מִחֲשַׁבָּה לִינִה זְשִׁיחֶשׁ
לְהַקְטִירָה לִמְחַר. וְקִשָּׂא לִי זְשִׁקִּיָּה
לְמִלְחָמִיתִין דְּמַעֲלִיָּה (דף י.) דִּמְנָן זֶה
בְּהַדִּיא הַקּוֹמֶץ וְהַקְטוֹרֶת וּמִנְחָת
הַכֹּהֲנִים מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁהוּקְדָּשׁוֹ קִדְשׁוֹ
זְכוּלִי הוֹכְשָׁרוֹ לִיפְסֵל זְטוּבֹל יוֹס
וּזְמַחֲסוֹר כְּפוּרִים וְצִלְיָה וְהַכָּל דְּחִיק
לְאַחֲמִיָּי בָקָא קס"ד מִטְּבוֹל יוֹס:
חִישָׁא

35

גמ' באידן: **אן** דיאמא בבלי שרת דמי וא' פסולא. תימא פ' ואמר לעיל משום ללא אפשר וא' ידיו כלי שרת דמו עניין בחפ' לתקטורת ליפול על הרצפה והמחמתה שאר עדיין בידי ולישקלא ל' הגמלים כיון דידיו כלי שרת דמי ו'ל' פסולא את"ל דידיו כלי ש' ארעא לעשות כן לכתחילה בכל שנה אשה תשאל פני מלך

מִי יֵיךְ מֶלֶךְ מֶלֶךְ מִחַתָּם. פִּרְשֵׁי וּמִנְחָה מִתְפַּלֵּט בְּקִמְיָה דִּילֵפִי וּמִתְפַּגְלִין וְתִמְיָה לִי וְהֶאֱמַרְיִן בְּפֶרֶק אֲחִזּוֹ מִקּוֹמִן (וְכַסִּים דָּף לַפֶּרֶשׁ דִּפְשִׁטָּא לִיה דְּשִׁיךְ זֶה פִּיגוּל זֶה לִיכְתָּה וְזֶה קִטְרֶתָה לְחִי"ד כִּיּוֹן דְּכָל הַנִּי עֲבֻדוֹת דְּמֹו לְגַמְרִי לַעֲבֻדָּת הַמִּנְחָה וְאַע"ג דְּלֹא אִיזִי שְׂרָאֵל לְהִקְרִיב אֶת קִרְבָּנֵיהֶם (וְיִאדָּא י) וְדַרְשִׁין מִיָּמִיָּה זֶה בְּזֹכֹר מַעֲשֵׂר שֶׁל מְזֻרָה דְּמוּכָה בְּפֶרֶק הַקּוֹמֵן רַבִּי (מִנְחוֹת דָּף כח.) דְּבִצְעִין לְשִׁמּוֹ וְיוֹמוֹ לְהִקְרִיב אֶת קִרְבָּנֵיהֶם וְנִפְקָא דְּלִיָּהּוּ נִמְי אֲלִיָּהּוּ קִרְבִּן דְּכַסְיָה שְׂמֵאִי (וְכַסִּים דָּף מד:) כֹּל קִרְבָּנִים (בְּמַדְרָג יח) לְצִיטָה לֹא שָׁמֵן שֶׁלֹּא הִקְטֵרָה וְלֹא מִיִּצְעִיָּא לִיה הֵכָּא אֵלָּא אִי חֲסִיבָא חֲסִינָה עֲבֻדָּה כְּמוֹ בְּצֻצָה שֶׁהִשְׁחִטָה הִיא מִפְרֶשֶׁת חֶלֶק גְּזֻזָּה הֵדֵם מִחֶלֶק הַדִּיּוֹט כִּךְ קִי דִּלְפִּילּוֹ מֶה שֶׁנֶּשְׂאָר בְּמַחֲמָה הוּא חֶלֶק גְּזֻזָּה וּבִפְעֵם אַחֲרֵת מִקְרִיבִי וּבִפְעִיץ רַב שִׁימִי בְּרִי אִשִּׁי מִדְּפִסְלָה זֶה לִינֵה פִסְלָה זֶה מִחֲשַׁבָּה כְּלָלִי

מִדְּפִסְיָל כִּי מִבּוֹר יוֹם פִּסְחָא בַּה לֵּינָה. תִּימָנָה הָאֲמַר בְּפִי"ד קִי זֶה לִינֵה שְׁהִרִי מִסְחָן הִיּוּ מַסְחִין אוֹתָהּ כֹּל הַשָּׁנָה כּוֹלֵה יִלֵּל אֶת זֶה לִינֵה אֵלָּא הֵאֱדָה מִדְּאוּרִימָאָה כְּמוֹ שֶׁאֲפָרֵשׁ הַקַּסָּה רִשִּׁי וְזֶה מִמְּנִימִין דְּפ"ב דְּמַעֲלִיָּה (דָּף י) דְּקַמְיָי בְּהִדְאִי הַקּוֹמֵן וְהַלְבֹּשָׁה וּמִשְׁהוּקְדֻשׁ קִדְשׁוֹ בְּכָלִי הוֹכְשֵׁרוֹ לִיפְסֵל בְּצֻבּוֹל יוֹם וּבְמַחֲסוֹרָה כִּפְּ

ורבנו, ורבי'א פיר דלכא יל' נע לאיתוי משום דמיייר בקטורס של כל הטעם מדקתי האם קדשו
 קדשם כלי שרת, אלז קרן הדכא מיייר בקטורס של וי' הספורים דעריק איהו כלי אלא משום דלז
 קדשם, אלז קרן הארומיין קדשם כלינ, ועוד דומעם דמלשם דקטורס בתלמי של וי' ד' דמחמץ
 רשמינו לעיל [ומד, 13]. אן קשה קלם דמחמץ דחפניו קדשי כמו לז שרת, ועוד דסוף סוף טומע בכך
 ו' פסח' ונע צינע, קדש קטורי ארן קטורס שפסול טעמו וי' משמעתם במחמץ דמלשם דקטורס
 פ'סור'תו דמחמץ, וקשה דחפניו עילית משום כן, היינו מרזות מדרגת כלינ' דמלשם
 א' מיייר דחפניו פסול טעמו וי' צירוף דמדרגתן אל מחמירין לפסול וי' צירוף. איהו משה
 ד' סוף כלינ מחמץ אפילו ליפסל, אלז ש"מ דשייכא איהו מחמשה לפסול, איהו י"ל דלא אטריק איהו
 ד' משה איהו י' דמדרסו [איהו לפסול קמין] צירוף דחפניו [וד, 14]. ורבי'תנא פסח' פסח' איהו

הוציאו לו פרק חמישי יומא

וּדְבָקִים לְקוֹמָן דְּרֹפְנִיה דְּמֵנָא. קִי"ל בְּמַסַּכְתָּ מַנְחוֹת (דף טו.)
שֶׁהַקוֹמָן טַעֲמוֹ מֵתָן כְּלִי וְקוֹמָן מִתּוֹךְ כְּלִי זֶה וּמִקִּדְשׁוֹ לְתוֹךְ כְּלִי אֲחֵר
וְחָס לָנוּ נִתְּנוּ שְׂבִילֵיו וְנִתְּנוּ דְּרֹפְנֵיו וְדִבְקוֹ מֵהוּ: טַפּוּסוֹ. לְשׁוֹן דָּבָר
אֶחָד צְבִיבָה מֵעַתָּה כִּמוֹ עַל הַלִּטְפָּת אֲטַפּוּךְ (אֲבוֹת פ"ב מִשְׁנָה ו'): נִשְׁפָּךְ
הַדָּם עַל הָרֶפֶס, וְלֹא נִתְקַבַּל כְּלִי:

רב פפא^א *דבקיה לקומיז בדופניה דמנא
 מאי תוך כלי בעינן והא איכא או דילמא
 הנחה בתוכו כתקנו בעינן והא ליכא תיקו
 בעי מר בר רב אשי^ב דאפכיה למנא ודבקיה
 לקומיז בארעיתיה דמנא מהו הנחה בתוכו
 עינן והא איכא או דילמא הנחה כתקנו
 בעינן וליכא תיקו בעי רב פפא מלא חפניו
 שאמרו מחוקות או גדושות א"ל רבי אבא
 לרב אשי ת"ש^ג מלא חפניו שאמרו לא
 מחוקות ולא גדושות אלא טפופות תנן
 התם^ד ונשפך הדם על הרצפה ואספו פסול
 מן הכלי על הרצפה ואספו כשר מה"מ
 דת"ר^ה ולקח מדם הפר מדם הנפש ולא
 מדם העור ולא מדם התמצית מדם הפר דם
 מהפר יקבלנו דאי סלקא דעתך מדם הפר
 מדם ואפילו מקצת דם והאמר^ו רב יהודה
 והמקבל צריך שיקבל את כל דמו של פ
 שנאמר^ז ואת כל דם הפר ישפוך אל יסוד
 מזבח אלא ש"מ מאי מדם הפר דם מהפר
 יקבלנו וקסבר גורעין ומוסיפין ודורשין בעי
 רב פפא יתפור הקטורת ממלוא חפניו מהו
 ידו כצואר בהמה דמי ופסולה או דילמא
 ככלי שרת דמי ולא פסולה תיקו בעי רב
 פפא חישב בחפינת קטורת מהו מי אמרינן
 יליף^ח מלא^ט מלא ממנחה מה התם מהניא בה
 מחשבה הכא נמי מהניא בה מחשבה או
 לא א"ל רב שימי בר אשי לרב פפא ת"ש^י
 הוסיף רבי עקיבא^{יא} * (הקומיז) והקטורת
 והלבונה והגחלים שאם נגע טבול יום
 במקצתן פסל את כולן קא סלקא דעתך
 מדפסל טבול יום פסלה נמי לינה ומדלינה
 פסלה פסלה נמי מחשבה בעי רב פפא
 חישוב

שב

מת.

א ב מ"י פ"ח מ"ל פסול
מוקדשין ה' כה:
ג מ"י פ"ח מהלכות עדות
זו"כ ה' א:
ד מ"י פ"ח מהלכות פסול
מוקדשין הלכה כה:
ה שם הלכה כו:
ו מ"י פ"ח מהלכות
מעשה הקדשות הלכה
כ:
ז מ"י פ"ח מהלכות
עבודת יום הכפורים
הלכה כה:
ח מ"י פ"ח מהלכות טומאת
אוכלין הלכה ט:
ט ח מ"י פ"ח מהלכות עדות
זו"כ הלכה כה:

מוסף רע"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

בצנן הוא דמפסלא (מא) בטבול
גן דפסול גויה דרבנן כדאמרינן
יגול אין בו, ולמה לי טעמא לפי
ועיל כלל מחשבה בקטרת והלא
ובשעירים הנשרפים ופשיט(א)

בְּרֹפְנִיהָ דִּמְנָא וְכוּ'. צַמֵּר הֵי גִרְסָא
יֵהּ לִמְנָה וּדְבָקִיהּ לְקוֹמָן צִאֲרַעְיָהּ
וְהָאֵה אֵיכָא אֹו דִּילְמָא כְּמִיקוּנֹו צִעִין
נִיתָא לְצִעִיא דְּמַר בְּר רַב אֲשִׁי אָבֵל
בְּפֶרֶק קַמָּא דִּמְנַחוּת (דף פ"א). אִיתָא
וְכָל הַסְפֵּרִים וְיוֹן דְּמִיתִי לְכוּלָּהּ
וְיִתְלָא דִּתְסֵהּ הֵכָּא אָבֵל גִּרְרָא נִרְאֵה
וְגִרְסִין נָמִי לְצִעִיא דְּמַר בְּר רַב אֲשִׁי
יִתִּימָה לִי דְּבִפְרָק הַמּוֹצֵא מִקְדָּשׁ
דְּבַחִים דף פ"א). אָמַר שְׁמוּאֵל כְּלִי
מִתָּה אֵין מִקְדָּשׁ אֱלָהּ בְּפִינִי וּפְרִי"ח
לְמַעוּטִי חֶקֶק מוֹשְׁבֹו מִצְחֹן וְשִׁמְאֵי יֵשׁ
וְיֹמַר דְּהוּא הִיֵּה מַעֲרֵב כֵּאֵן שְׁהִיפֵן
כְּלִי כִי יִתְמוֹא וְנִפְשָׁה פִּרְסֵי זְרוּ וְכוּ'
וְכָל שְׁפִיר מִקְדָּשׁ וְרִשִׁי"פ כִּי עַם אֱבֹרָה
בְּפִינִי צִעוּרָה וְקִשָּׁה דְּהוּא לִיֵּה לְמִימַר
בְּקוֹדֶשׁ כְּתִמָּן הַסֵּה:

גורעין ומוסיפין ודורשין. שייך למיפוך סביבא דרביא דמפסקא לקראי דכפרין ב' ש נחלין (ב"ד דף ק"א:) דהסא [נמי] סביב וי"ל דנחלתו ולמי"ל דלשאריו ודעושה חיצה בפני עמיה. ב"ב ד' צ"ב (דף כה) גרס אמר רב יהודה אמר שמואל השוחט צריך שיגביה סכין למעלה שנאמר ולקח דמדם הפר ולא מדם הפר ודבר אמר ריבא דממעטין דם הסכין כל שכן שעל הרצפה וי"ל דילמא דם הסכין נגמר טפי עובל פסול כדאמרין. ודעושה לא חבל שר וסא כללה חוץ לחומת העזרה איכא למאן דאמר פסולה בפ"ק דמנחות (דף ט.) אי נמי אי לא טעמא דגורעין ומוסיפין ודורשין היא דמדם הפר ודבר אמר ריבא דממעטין שעל הרצפה אבל דסכין פסול דמי הא דלא מיבעיא לן הכא קדשים ומוסיפין אי לא קדשים פסולין מניין דקדא מיבעיא פסוק שני וצוהים (דף כה:) גבי הורס און דהפר ואחר כך קיבל דמו פסול שנאמר הפר שהיה כבר דכין דגלי תד: מנייהו דה"ה קדשים קלים הכי ולפנים ירפה מיימי ליה בחפניו הסא ירפה קל דיו וזו מוז ויניח הסא וקדשים מן הקרקע ויתנהו ודעושה ואספה מכל מקום לא אורח המלכים הקצ"ה עכ"ל:

ונתתה וגו' דהוקשה לשלמים שמפגלין
 חחר ומלמד בג"ש בקדשים ונ"ל
 בפרק הקומץ וזוטא (מנחות 97 ע"א)
 דזוזאת התורה ביום זיומו את בני
 והקטרה עד שאני מרבה לוג שמן
 את ריז"א מנגן והשיב לו מביום
 וזאת לוג השמן ורשעין בפרק כז
 את קריבא לאשים וכתב זה לשון
 א עבודה ומפגלין זה כמו שחיטה
 אבל בחפינה לא שיך למימר הכי
 ולא מלא וחסיצא כמו קמיעה או לא
 כן בחפינה נמי פסקה זה מחשבה:
 סלת בעצול יום ואפילו הכי לא פסקה
 אינו אלא מדרבנן ולהכי לא פסקה
 זה עצול יום פסל זה לינה לייתי
 מנחש ומנחת נסכים ומעלין בן
 מירך דההיא דהתם איכא למימר
 דאיידי

דאזיג

מהו, ופשטינן לה מיהא דתנן בעדיות פרק (ו) וול יום במקצתן פסל את כולן, ומדפסיל בהו כ פסלה בהו לינה פסלה בהו נמי מחשבה.

השקדושה בכלי כדמנן צפרק שני דמעילה [י, א]. י"ל דמ
 ה משקין טמאין כו' עד ונכנס למקדש חייב והיינו מדמ
 כנסתא ושאלו לו מתירין חייבין עליו משום נותר וטמא
 ורת שיך האי טעמא אע"ג דלא צריך התם. וא"ת איך
 דק טבול יום [קד, ב] לינה מהו שמועיל צפרים הנשרפ